

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliarvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno DLIII. ad annum DLXXVII.

Parisiis, 1644

XXIII. De Paulo Alexandrino episcopo, & monachis Hierosolymorum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15324

ciebat, hoc vero passionibus succumbebat: & non confitetur miracula & passiones vnus eiusdemque, quas sponte sua sustinuit carne nobis consubstantiali, anathema sit. Qui dicit, quod Christus velut homo misericordia dignatus est; & non dicit ipsum Deum Verbum & crucifixum esse, vt misereatur nobis, anathema sit. Anathematizamus ergo Paulum Samosatenum, Dioscorum, Theodorum & Theodoritum, & omnes qui eorum statuta coluerunt, vel colunt. Et hæc Vigilus scribens hæreticis occulte, permanfit sedens. In quo impletum est illud testimonium, quod Salomon in prouerbiis dicit: *Edent viam suam* Prouerb. 1. *fructus, & consiliis suis saturabuntur.* Ab ipsa hæresi afflictus Vigilus, nec coronatus, qualem vitæ terminum suscepit, notum est omnibus. Sed redeamus ad causam Alexandrinorum.

De Paulo Alexandrino archiepiscopo, & monachis Hierosolymorū.

CAPVT XXIII.

POSTquam ergo Theodosius Alexandrinus in exilium missus est, Paulus quidam vnus abbatum Tabennensium monachorum ad Alexandrinam sedem ordinatur episcopus, Pelagio interueniente apocrifario Romano, plane orthodoxus, suscipiens Calchedonensem Synodum. Ordinatus est a Menna Constantinopoli, præsentem eodem Pelagio responsario Vigilii, & apocrifariis Euphræmii Antiocheni, & apocrifariis Petri Hierosolymorum. Seuerus autem Antiochenus iam fuerat condemnatus, & Anthimus Constantinopolitanus ab Agapeto papa Romano, & Menna Constantinopolitano, & libellis datis aduersus eos imperatori Iustiniano a præsulibus monasteriorum, præsulibus primæ & secundæ Syriae, & præsulibus monasteriorum Hierosolymorum & eremi. Hoc ergo modo vnitas facta est ecclesiarum, anno decimo imperii gloriosi Iustiniani Augusti. Iste Paulus spretus erat Constantinopoli, vt dicitur, ab aliquibus monachis suis, & venerat Constantinopolim pro se agere apud imperatorem. Qui diuino nutu cathedram vacantem inueniens, meruit per Pelagium diaconum Alexandriae episcopatum. Accepitque ab imperatore potestatem super ordinationem ducum & tribunorum, vt

Concil. Tom. 12.

Qq ij

remoueret hæreticos, & pro eis orthodoxos ordinaret. Per illos enim populi inualescebant. Qui Alexandriam descendens, timore sui suaque industria omnem ciuitatem & omnia monasteria adduxerat suscipere Calchedonensem Synodum, nisi interuentu diaboli talis emergeret causa. Cogitante Paulo episcopo remouere Eliam magistrum militum, Pfoius quidam diaconus & œconomus ecclesiæ, amicus Eliæ, per portitores literarum velocissimos pedestres, quos Ægyptii Simacos vocant, omnia molimina Pauli Eliæ scribebat. Contigit autem Paulum inuenire literas eius Ægyptiace scriptas, & legere: & timens quod de Proterio contigerat, sollicitus de eo factus est, & cœpit Pfoium compellere, facere rationes ecclesiæ. Quem tradidit iudici, & imperatori de eo retulit. Eo tempore apud Alexandriam Rhodo erat augustalis, qui eum accipiens custodiendum vsque ad imperatoris præceptum, consilio cuiusdam prioris ciuitatis, nomine Arsenii, acceptis muneribus, inscio (vt fertur) episcopo, clam nocte totis viribus eum magno cruciatu occidit. Cuius filii & affines imperatorem interpellantes, suggererant ei, qua vi eorum parens debitum mortis persoluisset. Quod audiens imperator, vocauit Liberium, & fecit augustalem, misitque eum Alexandriam, inquirere causam. Ad quam urbem Liberius cum venisset, Rhodonem ad se venire iussit, & ab eo requirebat, quomodo occidisset diaconum. Ille vero respondit, iussione episcopi factum fuisse: habere se imperatoris delegationem aiebat, vt quidquid iuberet episcopus, modis omnibus impleret.

Sed negante Paulo episcopo, & se nescire clamitante, prior ille ciuitatis Arsenius, homicidii illius auctor inuentus, morte multatus est. Porro episcopo Paulo Gazam in exilio misso, Rhodo cum gestis de eo actis directus est Constantinopolim. Cuius gesta cum intra palatium legerentur principi, iussit eum ab scurrone duci, & foras regiam ciuitatem occidi. Et post hæc misit imperator Pelagium diaconum & apocrisarium primæ sedis Romanæ Antiochiam cum sacris suis, quibus præcepit, vt cum Euphræmio eiusdem urbis episcopo & Petrus Hierosolymita, & Hypatius Ephesinus venirent Gazam, &

Paulo episcopo pallium auferrent, eumque deponerent. Pelagius ergo profectus Antiochiam, & inde Hierosolymam, cum memoratis patriarchis & aliquantis episcopis venit Gazam. Et auferentes Paulo pallium, deposuerunt eum, & ordinauerunt pro illo Zoilum, quem postea imperator deposuit, & Apollinarem ordinauit, qui nunc est praesul ipsius Alexandrinae ecclesiae. Sed redeunte Pelagio Constantinopolim, monachi quidam ab Hierosolymis, per quos Pelagius in Gazam transitum habuit, venerunt ad eum in comitatu, portantes capitula de libris Origenis excerpta, volentes agere apud imperatorem, vt Origenes damnaretur cum illis capitulis. Igitur Pelagius amulus existens Theodoro Caesareae Cappadociae episcopo, volens ei nocere, eo quod esset Origenis defensor, vna cum Menna archiepiscopo Constantinopolitano, flagitabat a principe, vt iuberet fieri, quod illi monachi supplicabant, vt Origenes damnaretur, ipsaque capitula talia docentia. Annuit imperator facillime, gaudens se de talibus causis iudicium ferre. Iubente eo, dictata est in Origenem & illa capitula anathematis damnatio; quam subscribentes vna cum Menna archiepiscopo apud Constantinopolim reperti, deinde directa est Vigilio Romano episcopo, Zoilo Alexandrino, Euphrasio Antiocheno, & Petro Hierosolymitano. Quibus eam accipientibus & subscribentibus, Origenes damnatus est mortuus, qui viuens olim fuerat ante damnatus.

De Pelagio & Theodoro.

CAPVT XXIV.

ET referato aditu aduersariis ecclesiae, vt mortuus damnaretur, Theodorus Caesareae Cappadociae episcopus, dilectus & familiaris principum, secta Acephalus, Origenis autem defensor acerrimus, & Pelagio amulus, cognoscens Origenem fuisse damnatum, dolore damnationis eius, ad ecclesiae conturbationem, damnationem molitus est in Theodorum Mopsuestenum, eo quod Theodorus multa opuscula edidisset contra Origenem, exosusque & accusabilis haberetur ab Origenistis, & maxime quod Synodus Calchedonenfis (sicut probatur) laudes eius susceperit in tribus epistolis. Cuius damnationem

Qq q iij